

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Τρίτη τοῦ μηνὸς Γενάρη
καὶ πηδοῦν Καλικαντζάροι.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἑννεήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἑτέμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω διαλεκτό.

Ἑξακόσα σὺν ὀκτώ,
ἤτοι ὅσον χρόνον τὸν ἡρικό.

Νέος χρόνος, νέος πόνος.

Στηθοδέρνεται μιὰ μάννα κι' ὀλομόναχη θρηνεῖ
κι' ἀντιλάλησ' ἑνας βόγγος μὲ τὸ χρόνο ποῦ μᾶς μπαίνει:
«μὴ τὴν κλαῖτε τὴν Ἑλλάδα, ποῦ πατοῦν Ἀγαρηνοί,
κλαῖτε μόνο τὴν Ἑλλάδα τὴν Ἑλληνοπατημένη.»

Τὸ Δέντρο τῆς Πρωτοχρονιάς, ποῦ τρέχει κόσμος καὶ ντουνιάς.

Φ.—Κυττάτε δέντρο μιὰ φορὰ γιὰ τὸν καινούριο χρόνο!..
μὰ πῶς τὸ καμαρώνω!

Ἐδῶ Βουλαῖς,
ἔδῶ κι' Αὐλαῖς,
Λαοί, Στρατοὶ καὶ Ναυτικά,
καὶ κόμματα πολιτικά.

Ἄς ἔλθ' ἡ σύγχρονος Ἑλλάς
καὶ κάθε πρῶτος Ἄρης,
ἔδῶ κι' αὐτὸς ὁ Μαγουλάς,
κι' αὐτὸς ὁ Καββαλάρης.

Ἐπὶ δέντρο τοῦτο τὸ ὕψιλό
τὴν Ρωμηοσύνην προσκαλῶ,
καὶ τῶν μεγάλων καὶ μικρῶν τὰς τάξεις καὶ τὰ γένη
χωρὶς καμμιὰ διάκρισις κι' ἐξαίρεσις νὰ γένη.

Ὁ Φασουλῆς σᾶς ἐκτιμᾷ,
κι' ὅλος χαρὰ καὶ πλοῦτος
θὰ σᾶς χαρίσῃ μπόναμά
νὰ λέτε «τεῖναι τοῦτος;»

Ὁ στιχουργὸς ὁ ξύλινος μιᾶς καρακάξας Μούσης
τελῶν ἀγάπης φόρον
θὰ σᾶς χρίσῃ δῶρον
νὰ μένη πρὸς ἀνάμνησιν τῆς δόξης τῆς παρούσης.

Κυττάτε δένδρο μιὰ φορὰ γιὰ τὸν καινούριο χρόνο!..
μὰ πῶς τὸ καμαρώνω!

Κυττάτε δέντρο μιὰ φορὰ κι' ἀρχίστε περασάδες
μικροὶ μεγάλοι τώρα...
ἐκρέμασα ἑστὺς κλώνους τοῦ μικροῦ Ἑτέμ Πασσάδες
νὰ σᾶς τοὺς κάνω δῶρα.

Καὶ ποῖος θὰ ὀδῇ, μωρὲ παιδιὰ,
τὸ δέντρο τοῦ Γενάρη,
κι' ἕναν Ἑτέμ ἀπ' τὰ κλαδιά
γιὰ δῶρο δὲν θὰ πάρῃ;

Καὶ ποῖος μεγάλος μας ἀνὴρ
δὲν θὰ ζητήσ' εἰκόνα,
ποῦ θὰ τὴν ἔχῃ σουβενίρ
καθ' ὅλον τὸν αἰῶνα;

Ὁ Φασουλῆς ὁ ξύλινος εἰς ὅλα σᾶς δοκίμασε
καὶ σήμερον φωνάζει:
«τὸ δέντρο τῆς ἐλευθερίας γιὰ δέστε πῶς ὥριμασε
καὶ τί καρποὺς μᾶς βγάζει.»

Χυμός ὄργα καὶ πλημμυρεῖ
τὰ μέσα του καὶ τὰ κερα,
ποῦ μέσ' ἀπὸ τοῦ Θεοδώρου
ἐβγήκε τὴν φαλάκρα.

Χυμός φουντόνει καὶ λυσσᾷ
μέσ' στοῦ κορμοῦ τὸ ξύλο,
καὶ βγάζει τὸν Ἑτέμ Πασσά,
τὸν Στρατηλάτη τὸν φεσά,
κάθε κλαδί καὶ φύλλο.

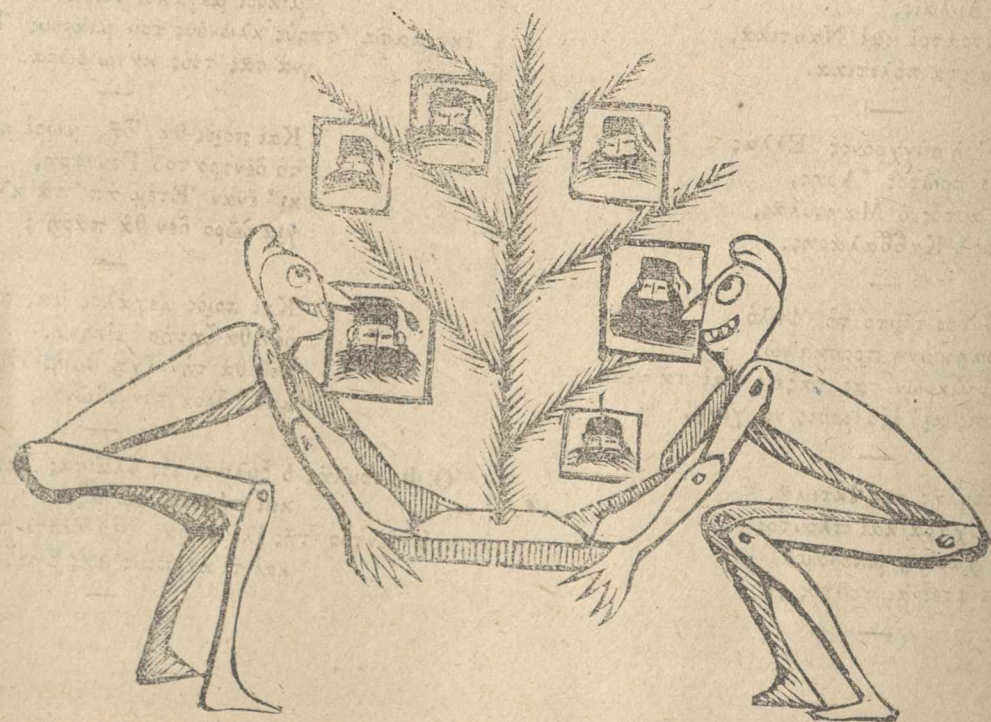
Καὶ στέκουν γύρω μούτσουνα καὶ χάσκουν ἐνεά...
χαῖρε, γενναίων γενεῶν γενναία γενεά,
καὶ δένδρον ἀγλαόκαρπον, ποῦ σκέπονται πολλοὶ
μετὰ τοῦ Φασουλῆ.

Ὅλοι τρέξετε σιμὰ
νὰ σᾶς δώσω μποναμά
τὴν εἰκόνα τὴν χρυσή...
νὰ καὶ τοῦτος, νὰ καὶ σύ.

Μιά μεγάλη 'στοὺς μεγάλους, μιὰ μικρή γιὰ τοὺς μικροὺς,
νὰ πετᾷ μ' αὐτὴν ὁ νοῦς σας 'στοὺς θριάμβους τοὺς μακροὺς,
'στῆς εἰκόνες τῶν προγόνων νὰ τὴν βάλωμε κοντὰ
καὶ τοῦ ξένου καὶ τοῦ φίλου νὰ τοῦ λέμε «γκέλ μπουρντὰ
γιὰ νὰ 'δῆς καὶ μιὰ φιγούρα, γιὰ νὰ 'δῆς καὶ μιὰν εἰκόνα,
ποῦ 'προσμέναμε πῶς θά'λθῃ γιὰ νὰ 'δῇ τὸν Παρθενῶνα.

Κάθε τζάκι διαλεκτὸ
κι' οἱ μεγάλοι καὶ τὸ πλῆθος
χαῖμα καὶ φυλακτὸ
νὰ τὸν ἔχουν μέσ' 'στὸ στήθος.

Νὰ τὸν ψάλουν σὰν πατέρα
νέοι Πίνδαροι κι' Ἀλκαῖοι,
κι' ἐμπροστά του νύκτα ἔμερα
χρυσοκάντυλο νὰ καίῃ.

Κάθε μέρος, κάθε δῶμα
νά'χῃ τοῦ Πασσά τὴ μούρη,
καὶ 'στὸν ὕπνο μας ἀκόμα
νὰ τὸ κόβωμε κουμπούρι.

Ἕνας τέτοιος μποναμάς
πρέπει σήμερα γιὰ μᾶς,
ποῦ μᾶς ξέρουν Τουρκοφάγους
καὶ 'στοὺς πολικοὺς τοὺς πάγους.

Τώρα βγάλτε τὰ παπούτσια καὶ τῆς κάλτσας σας μὴ
νὰ φιλήσω τὰ ποδάρια καθενὸς Ρωμηοῦ Γαζῆ.
Βάλετέ τα 'στὴν ἀράδα, φέρετε νὰ τὰ κάνω μέτσι.
ποῦ μᾶς ἔκαναν 'στοὺς Τούρκους νὰ πληρώνωμε χαράτι.

Θέλω καθενὸς ποδᾶρι
φιλημένο ν' ἀπομείνῃ,
καὶ 'στὴ φέστα τοῦ Γενάρη
Ποδοφίλημα νὰ γίνῃ.

Θέλω νὰ γίνῃ μιὰ γιορτὴ καὶ μιὰ καινούρια Σχολή,
ποῦ νὰ θανατώσουν ὅλοι.
Θέλω ξεφάντωμα τρελλὸ
καὶ νὰ βαροῦν ὀρχήστρες,
κι' ὅλο ποδάρια νὰ φιλῶ
κι' ἂς ἔχουν καὶ χιονίστρες.

Μὰ τώρα φίλησε καὶ σὺ μαζί μου, Περικλέτο,
καμπόσα πόδια ντιστεγκέ, ποῦ κάνουν γιὰ παρκέτο,
φίλα σκληρά, φίλα λεπτά, φίλα μικρὰ μεγάλα,
κι' ὅλα τὰ καθηγιάσε πολεμικὴ φευγάλα.

Κι' ἀφοῦ μαζί μου τάσπαθῆς μὲ 'γερά σου καὶ χαρά
χωρὶς νὰ σοῦ μιλήσω
φέρε μου μέσ' 'στὸ στόμα μου τὰ ξυλοπόδαρά σου
νὰ τὰ καταφιλήσω.

Καὶ μετ' αὐτὸ τὸ φίλημα, βρε Περικλῆ ψωρίτη,
βάλε καὶ σὺ τὰ πόδια μου μέσ' 'στὰ 'δικά σου χεῖλη,
καὶ φίλα τα καὶ φίλα τα χωρὶς νὰ λησμονῆς
ὅτι κι' ἐγὼ 'ξεσπάθωσα κι' ὑπῆρξα Τουρκομάχος,
κι' ἂν δὲν τὰ καταδέχεσαι καὶ τὰ περιφρονῆς
τότε ξεπαπουτσόνομαι καὶ τὰ φιλῶ μονάχος.

Ὁ χρόνος ποῦ μᾶς ἔρχεται μὲ πλούτη φορτωμένος
καὶ μᾶς ὑπόσχεται σειρὰν θριάμβων ἐξαισιῶν,
θέλει μὲ Ποδοφίλημα νὰ δοξασθῇ τὸ γένος,
θέλει καθέναν νὰ φιλῇ τὰ πόδια τοῦ πλησίον.

Θέλει κι' ἐξω κι' ἐδῶ πέρα
νὰ σοῦ λέω καλημέρα,
καὶ σὺ δίχως νὰ μιλήῃς
τὰ παπούτσια νὰ μοῦ βγάζῃς
καὶ τὰ πόδια μου ν' ἀρπάζῃς
καὶ μᾶς μούτς νὰ τὰ φιλήῃς.

Τοῦτος ὁ καινούριος χρόνος, ποῦ περιλάμπρος ἐφάνη
πλήρης δόξης καὶ τιμῆς,
θέλει μόνον 'στοὺς δρομεῖς
νὰ δοθῇ χρυσὸ στεφάνι,
καὶ καμπόσων ἐξ ἡμῶν
τὰ ποδάρια ν' ἀσημῶσῃ,
κι' ἔτσι νὰ τὰ φειρώσῃ
'στῆς πατρίδος τὸν βωμόν.

Τέτοια λοιπὸν ὁ ξύλινος 'στοὺς καλεσμένους 'μίλησε
κι' ὁ Περικλῆς τοῦ Φασουλῆ τὰ πόδια καταφίλησε,
κι' αὐτὸς τοῦ Περικλέτου του, κι' ἀρχίσαν τὴν κουθέντα,
κι' ὁ Φασουλῆς τοῦ 'φώναξε ἀβρε βλάκα μὲ πατέντα,
μέσ' 'στὴν βοήν τῆς ἐροτῆς τῆς ἀληθῆς εὐθύμου
θὰ κάμω μεταρρύθμισιν 'στὸ λιγερόν σπαθί μου,
κι' ἀφοῦ τῆς ρίμης ἀγαπᾷς
πιστεύω νὰ σ' ἀρέσῃ,
μὰ γιὰ περίπατο μὴν πᾶς
'στὸ μύλο τοῦ Παινέση.

Διόρθωσις 'στὸ λιγερόν ἀνάλογος πρὸς τὸν καιρόν.

Ὁ τρυφερόν καὶ πτερωτὸν ποδᾶρι,
καὶ σὺ πατούσα, μόνο μου καμάρι,
ἐσεῖς τὴν νίκην κράξετε,
τὸν τύραννον τρεμάζετε,
ὁ Τούρκος νὰ σαστίσῃ,
τὸ πόδι μου νὰ ζήσῃ.

Ποδᾶρι μου λευκότατο σὰν γάλα
σὰν βλέπω νὰ τὸ βάζῃς 'στὴ φευγάλα,
ν' ἀφίνης 'πίσω τὰ σκυλιά,
ποῦ μᾶς νομίζουν γιὰ πουλιά,
νὰ μόνῃ τακτικῇ μου,
νὰ κι' ἡ πολεμικῇ μου.

'Στὸν οὐρανὸ βροντοκοπᾷ κι' ἀστράφτει,
τριγύρω μας ὁ πόλεμος ἀνάφτει
'πίσω κι' ἐμπρὸς καὶ 'στὰ πλευρά,
καὶ τὰ ποδάρια μου τ' ἀθρᾷ
'στὸν σβέρκο μου κτυπᾷνε
καὶ 'στὴν Ἀθήνα πᾶνε.

Γιὰ τῆς Πατρίδος τὴν ἐλευθερίαν
καὶ τῶν κλεινῶν προγόνων τὴν ἀνδρείαν,
γι' αὐτὰ σαλτάρω καὶ πετῶ,
καὶ πέρνω δρόμο δυνατὸ,
καὶ δὲν θὰ σταματήσω
προτοῦ νὰ τὰ ποκτῆσω.

**Πῶ! πῶ! Καράβια... 'δέστε τα...
νὰ δᾶς τὰ 'πούμε ;... 'πέστε τα.**

Ἀρχιμηνιά κι' ἀρχιχροινιά
κι' ἂς πῆς 'εἰρήνης κανονιά,
κι' ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος,
ἐλθᾷς μυρίζει κλώνος.

Ἀν-Βασίλης 'σίμωσε
—ὁ Μαγουλάς ἐθύμωσε—
ἀπὸ τὴν Καισαρεία
—λείψανα πᾶνε τρία—

Βαστᾷ κοντύλι καὶ χαρτί
—πῶ! πῶ! Ρωμαϊκὴ γιορτὴ!—
χαρτί καὶ καλαμάρι,
κι' ἕνα βαρὺ σαμάρι.

Σὰν τὶ νὰ γράφῃ, βρε παιδιὰ,
κανεῖς δὲν 'πῆρε μυρωδιά,
μὰ τὰ σαμάρια τάχει
γιὰ τῶν Ρωμηῶν τὴν ράχη.

Βλέπει Ναυμάχους τοῦ καιροῦ
—ψάλε τους σὺ, Κρεμμυδαροῦ—
νὰ πλάνουε μαρίδες,
ροφούς καὶ σιναγρίδες.

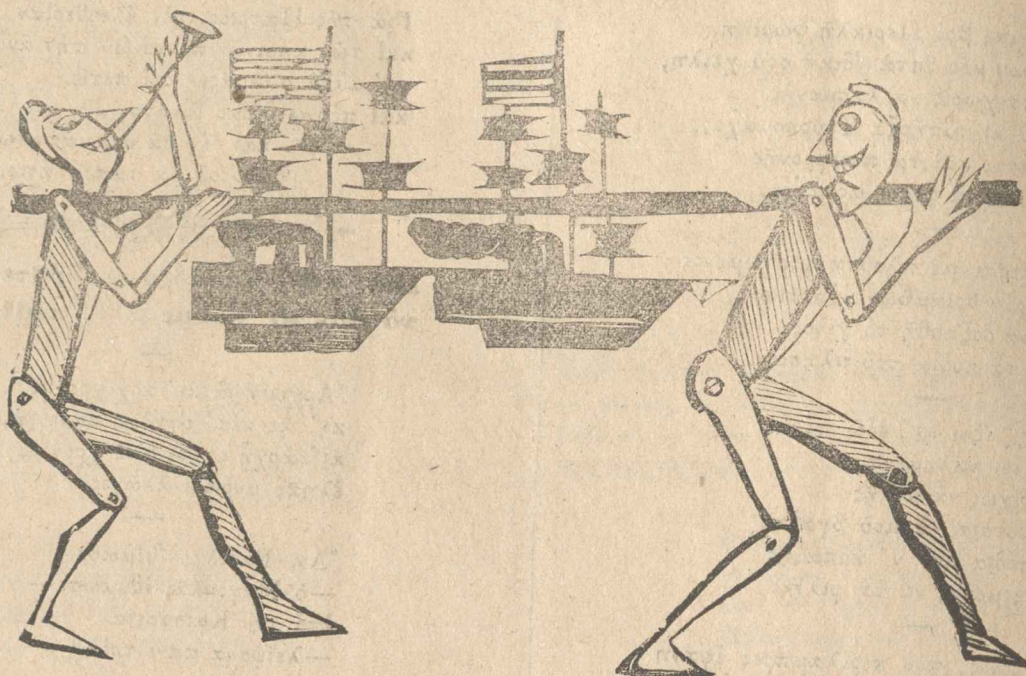
Μᾶς δίνει Στόλο πλουμιστὸ
ἀπὸ χαρτί χρωματιστὸ
'στῆς γειτονιάς νὰ βγούμε
τὰ Κάλαντα νὰ 'πούμε.

Δίνει καὶ μπόμπαις ἀδελαναῖς
—πᾶν ἡ τρομάραις κι' ἡ φωναῖς—
καὶ κάστρ' ἀπὸ χαρτόνι
γιὰ νὰ τὰ κάνουν σκόνῃ.

Χαρτένια μᾶς φιλοδωρεῖ
τὴν Πρέβεζα τὴν τρομερή,
ποῦ μῆνες καὶ γιὰ τούτῃ
'ζωδεύαμε μπαρούτι.

Κι' ἐκεῖνο τὸ Καραμπουρνου,
ποῦ μᾶς ἐσάλεψε τὸν νοῦ,
τὸ φέρνει λαχαράτο,
φυσᾷς καὶ πέφτει κάτω.

Μαζεύει κι' ὅπλα καὶ σπαθιά
—τὰ χώνει μέσ' 'στὴ γῆ βαθειά—
καὶ μᾶς φορεῖ ξυλένια
νὰ μὴ μᾶς βάζουν σ' ἔννοια.

Μας δίνει και Σταυραετούς
ξυλένιους και ζαχαρωτούς
νά πᾶν τὸ καλοκαίρι
μέσ' στ' ἀγιασμένα μέρη.

Βγάζει γαλόνια περισσά,
τὰ φέρνει 'στὸν 'Ετέμ Πασσά,
δίνει κι' ἀπάνω κάτω
τὸν Πόλεμο τρεχάτο.

Τουρκιά κι' Ἑλλάς χωρίς φλωρί
πασέτα παίζουνε γερή,
κι' ἡ Πύλ' ἡ ξεπεσμένη
σὸτ' ἂ λὰ πρίμα βγαίνει.

Φωνάζουν τὰ γαλιὰ κλοῦ κλοῦ
κι' ἡ Ρωμηοσύν' ἡ φωνακλοῦ
καθίζει 'στὸ τραπέζι
καὶ τὴν τιμὴ της παίζει.

Μὰ τῆς φωνάζουν μερικοί :
«φάτσα κι' ἐδῶ, φάτσα κι' ἐκεῖ,
τέρτσα 'στὸν πρῶτο λύκο,
'σοτάρισες καὶ σήκω.»

Τέρτσο τὸν Ρήγα τὸν θωρῶ,
χαρτὶ τῆς τράπουλας γερὸ,
τέρτσο καὶ τὸν Καβδάλο,
κι' ἐφέτος μῆτε μπάλο.

'Φέτο δὲν ἔχει Κοτιλίων
καὶ μῆτε κρέατα πουλιῶν,
ζακούσκαις καὶ σαλάταις,
καὶ γυμνωμέναις πλάταις.

Τοῦ χρόνου νάμαστε καλὰ
καὶ θὰ χορέψωμε τρελλὰ
κι' ἄλλοῦ καὶ 'στὸ Παλάτι....
σὰς τᾶπαμε....σπολλάτη.

Κρεωφαγίας δίκη καὶ τῶν «Καιρῶν» ἡ νίκη.

Λοιπὸν συγχαρητήρια κι' ἀπ' ὅλους κι' ἀπὸ 'μένα
'στὸν Κανελλίδην τῶν «Καιρῶν», τὴν τιμημένη πένι,
τὸν πατριώτην τὸν θερμὸν, τὸν ἀκριβὸν μας φίλον,
καὶ 'στὸν Δημητρακόπουλον, ἀγωνιστὴν στωμύλον,
κι' οὔτε γιὰ ξένα τοῦ λοιποῦ νὰ γράφουν Βασιλόπουλα
πῶς τρῶνε τῆς Σαρακοσταῖς ἀρνάκια καὶ γαλόπουλα,
γιατὶ μετὰ τὸν πόλεμον τῆς νίκης καὶ τῆς δόξης
ἡ Θέμις παραλύσσαξε μὲ τὰς καταδιώξεις.

Καὶ καμπόσαις ποικιλίαις, μὲ ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἡμεροδεῖται πρώτης εἰς τοῦ Κωνσταντινίδου,
ποικίλλοντες εἰς κάλλος, εἰς σχήματα κι' εἰς εἶδη,
γὰ σπήτια, γὰ γραφεῖα, γὰ κάθε δουλευτή,
τούτέσ' Ἡμεροδεῖται δὲν 'βγήκαν ὡς αὐτοί.

Γειά σου, λεβέντικο παιδί, σὺ Γεωργίη Νικολέρη,
ποῦ 'πῆρες τὴν Ἀγγελικὴν, τὴν κόρη τοῦ Μετρίλη,
ένα κορίτσι τρυφερὸ καὶ σὰν τὸ κρυονέρι...
γειά σου, ζευγάρι ταίριαστέ, νὰ ζήσης χρόνια χίλια.

Πάει λοιπὸν κι' ὁ Φασουλῆς, κοντὰ κι' ὁ Περικλέτος,
'στὸ «Λουδρό» τὸ περίφημο τὰ φωνὰ του νὰ κἀν,
αὐτὸς ὁ Κανελλόπουλος τὶ θαυμαστός κι' ἐφέτος !
μὲ δῶρα ποῦ δὲν λέγονται τὸν κόσμον θὰ τρελλάνη.

Τεῦχος ἐβγήκε κάλλιστον ἐν μέσῳ τῆς βοῆς :
«Ἑλλάς εἰς τὸ μεταίχμιον θανάτου καὶ ζωῆς»
'στὸν «Νεολόγον» τὸ γράψε Θανάσης Εὐταξίας,
ἄνθρωπος πολλῆς ἀξίας.

Ἔργον Μόρμουρ 'Ιουλίου, «Πρόβλημα Πολιτικόν»,
περισπούδαστον βιβλίον καὶ πολὺ σημαντικόν.